

Eseu despre particularitățile de construcție a personajului principal dintr-o nuvelă studiată

Context

Publicată în 1881, în volumul de debut „Novele din popor”, nuvela realistă, de factură psihologică *„Moara cu noroc”* devine una dintre scrierile reprezentative pentru viziunea lui Ioan Slavici asupra lumii și asupra vieții satului transilvănean.

1 Ilustrarea elementelor de structură și de compoziție ale nuvelei, semnificative pentru realizarea personajului din nuvela studiată (de exemplu: acțiune, conflict, relații temporale și spațiale, incipit, final, tehnici narative, perspectivă narativă, registre stilistice, limbajul personajelor etc.)

„Moara cu noroc” de Ioan Slavici are ca temă consecințele nefaste și dezumanizante ale dorinței de îmbogățire.

Perspectiva narativă este obiectivă. Întâmplările din nuvelă sunt relatate la persoana a III-a, din perspectiva unui narator omniscient și omniprezent.

Titlul nuvelei este mai degrabă ironic. Toposul ales, cârciuma numită Moara cu noroc, ajunge să însemne, de fapt, Moara cu ghinion, Moara care aduce nenorocirea, deoarece câștigurile obținute aici ascund nelegiuiiri și crime.

Simetria dintre incipitul și finalul nuvelei este dată de vorbele bătrânei, soacra lui Ghiță, care la început susține că: *„Omul să fie mulțumit cu sărăcia sa, căci, dacă-i vorba, nu bogăția, ci liniștea colibei tale te face fericit”*, iar la sfârșit pune întâmplările tragice pe seama destinului necruțător: *”așa le-a fost data!...”*. Cele două afirmații sunt principalele teze morale ale nuvelei.

incipit/
final

Fiind o nuvelă psihologică, în *„Moara cu noroc”* de Ioan Slavici conflictul central este moral, psihologic, conflictul interior al protagonistului. Personajul principal, Ghiță, oscilează între dorința de a rămâne om cinstit, pe de o parte, și dorința de a se îmbogăți alături de Lică, pe de altă parte. Conflictul interior se reflectă în plan exterior, în confruntarea dintre cârciumarul Ghiță și Lică Sămădăul.

conflictul
central

Stilul nuvelei este sobru, concis, fără podoabe. Limbajul naratorului și al personajelor valorifică aceleași registre stilistice: limbajul regional, ardelenesc, limbajul popular, oralitatea.

2 Precizarea statutului social, psihologic, moral etc. al personajului ales

Ghiță este cel mai complex personaj din nuvelistica lui Slavici, un personaj „rotund”, al cărui destin ilustrează consecințele nefaste ale dorinței de îmbogățire.

Statutul inițial al personajului este reliefat în dialogul din incipitul nuvelei, dintre soacră și Ghiță, în care se confruntă două concepții despre viață/fericire: bătrâna este adepta valorilor tradiționale, în timp ce Ghiță, cizmar sărac, dar om harnic, blând și cumsecade, soț iubitor, ia în arendă cârciuma de la Moara cu noroc, pentru a câștiga rapid bani, ca să-și deschidă un atelier.

statut
inițial

Atâta timp cât este un om de acțiune, cu inițiativă, lucrurile merg bine. Cârciuma aduce profit, familia trăiește în armonie.

3 Ilustrarea trăsăturilor personajului ales, prin secvențe narative, situații semnificative sau prin citate comentate

Trăsăturile personajelor se desprind din fapte, vorbe, gesturi și din relațiile care se stabilesc între acestea (caracterizare indirectă). De asemenea, naratorul realizează portrete sugestive (caracterizare directă). Portretul fizic al lui Ghiță este aproape absent: este redus la câteva detalii, la început („înalt și spătos”), pentru ca, mai apoi, trăsăturile cârciumarului (expresia chipului, ton, voce etc.) să reflecte transformările sale sufletești.

portretul
personajului

Pentru portretul moral al personajului principal, Slavici a folosit mijloace de investigație psihologică, precum: scenele dialogate, monologul interior de factură tradițională și acela realizat în stil indirect liber, introspecția, notația gesticii, a mimicii și a tonului vocii.

mijloace
de investigație
psihologică

Procesul de înstrăinare a lui Ghiță față de familie începe din momentul venirii lui Lică la cârciumă. La început, Ghiță își ia toate măsurile de apărare împotriva lui Lică: merge la Arad să-și cumpere două pistoale, își face rost de doi câini și își angajează încă o slugă, pe Marți. Deși înțelege că Lică reprezintă un pericol, Ghiță nu se poate sustrage ispitei câștigului, mai ales că își dă seama că nu poate rămâne la Moara cu noroc fără acordul Sămădăului.

Bun cunoscător de oameni, Lică se folosește de patima lui Ghiță pentru bani spre a-l atrage pe acesta în afacerile lui necurate și apoi pentru a-i anula personalitatea.

patima
pentru

Gesturile și gândurile cârciumarului trădează frământările sale sufletești, conflictul său interior, și contribuie la realizarea analizei psihologice.

bani

La un moment dat, Ghiță ajunge să regrete faptul că are familie și că nu-și poate asuma total riscul îmbogățirii alături de Lică. Prin intermediul monologului interior sunt redată gândurile și frământările personajului, realizându-se în felul acesta autocaracterizarea: „Ei! Ce să-mi fac!? Așa m-a lăsat Dumnezeu! Ce să-mi fac dacă e în mine ceva mai tare decât voința mea?”.

lașitate

Ghiță este caracterizat în mod direct de Lică. Acesta își dă seama că Ghiță e om de nădejde și chiar îi spune acest lucru: „Tu ești om, Ghiță, om cu multă ură în sufletul tău, și ești om cu minte”.

Axa vieții morale a personajului este distrusă treptat; se simte înstrăinat de toți și toate. De rușinea lumii, de dragul soției și al copiilor, se gândește că ar fi mai bine

înstrăinare
de familie

să plece de la Moara cu noroc. Începe să colaboreze cu Pinte, dar nu este sincer în totalitate nici față de acesta.

Ghiță ajunge pe ultima treaptă a degradării morale în momentul în care, orbit de furie și dispus să facă orice pentru a se răzbuna pe Lică, își aruncă soția, drept momeală, în brațele Sămădăului. Speră până în ultimul moment că Ana va rezista influenței malefice a lui Lică. Dezgustată însă de lașitatea lui Ghiță care se înstrăinase de ea și de familie, într-un gest de răzbunare, Ana i se dăruiește lui Lică, deoarece, spune ea, în ciuda nelegiuirilor comise, Lică e „om”, pe când Ghiță „*nu e decât muiere îmbrăcată în haine bărbătești*” (caracterizare directă).

degradare
morală

Dându-și seama că soția l-a înșelat, Ghiță o ucide pe Ana. Din ordinul lui Lică, Ghiță este omorât de Răuț, iar cârciuma incendiată.

Concluzie

„*Moara cu noroc*” de Ioan Slavici este o nuvelă realistă, psihologică, pentru că urmărește efectele dorinței de îmbogățire, frământările personajelor în planul conștiinței, conflictul interior.